

LEBRIS

We know
books

GALA GALACTION

JURNAL. 1947-1952
Pagini inedite cenzurate

Ediție îngrijită
de
TEODOR VÂRGOLICI

Editura SAECULUM I.O.
București – 2023

CUPRINS

<i>Notă asupra ediției</i>	5
1947.....	7
1948.....	49
1949.....	103
1950.....	191
1951.....	212
1952.....	245

1947

1 mai 1947 (joi) – Ce frumoasă ar fi această zi, cu cer înalt albastru, cu soare torențial, dacă ieri și alaltăieri ar fi plouat! Dar acest strălucit întâi mai ne dă fiori și ne încovoiaie de teamă!... Încă un an de secetă peste țara săcăuită și peste infamia inimilor noastre. Aseară a fost o lungă ședință parlamentară... Am stat treji, sub cupola cu vulturi, până după miezul nopții... Reprezentanții națiunii erau poftiți să voteze bugetul general și încă vreo paisprezece bugete ale ministerelor și ale altor instituții... Uneori, acest parlamentarism însemnează un șir de formalități lipsite de orice eleganță... Am citit și am votat bugetul general – este adevărat, mult dezbătut și răscolit, în adunări speciale, prealabile – cu o repezeală și cu o dare peste cap aproape indecentă... Am spus unui coleg o amintire de odinioară: Era un arhiereu, Calistrat Bârlădeanu, care slujea pogribania, când era poftit la vreo înmormântare, cu o deosebită accelerație... Și s-a întâmplat să fie și el înmormântat într-o zi când cerul capitalei era bântuit de avioane dușmane (la începutul primului război). Bunul său amic Dragomir Demetrescu (fostul meu profesor de teologie) era de față la slujba funebră, iar avioanele zburau pe deasupra cimitirului... După îngropăciune, Dragomir exclamă: „Pe mulți a răsolit el cât a fost arhiereu... Dar o răsoleală ca asta, de care a avut el parte, n-am mai văzut până acum!“ Mi-am adus aminte de cuvântul lui Dragomir astă-noapte, la „rasoleala“ bietului buget general...

Poate că pontifii aveau dreptate... Bietul buget, cu cifrele și cu prevederile lui este azi un răposat fără importanță... Este un născut-mort!

La înapoierea mea în țară, în ziua de 25 aprilie (mâine va fi săptămâna), am găsit un spor de prețuri care trece dincolo de frontierele uimirii... Unde mergem?

Aseară la ora 6 am fost în audiență la patriarhul Nicodim. Ca și cum n-ar fi fost nici o suspendare în legăturile noastre! Fericit moșneag! Am vorbit cu ușurință și cu volubilitatea de totdeauna... Nu ne desparte nimic, n-avem nici o supărare unul asupra celuilalt, ne preocupă, solidar, legea cea nouă, pe care ministrul Roșculeț vrea s-o propună Parlamentului, legiferând pensionarea preoților și a vlădicilor... Și mi-am adus aminte și aici de ultima întrevedere între directorul Mitropoliei, Ion Comoiu, și ierodiaconul Iosif Teodorescu, gata să plece în Elveția...

E întâi mai... Stau acasă, sunt leneș, sunt somnolent; cuget la cele câteva articole pe cari trebuie să le împart ziarelor, impaciente să-mi tipărească impresiile din călătoria la Cairo... Ce bucuros aș fi să nu mai scriu nimic!

5 mai 1947 (luni) – Am fost ieri la biserica lui Negoită și am săvârșit împreună Sfânta Liturghie. Am citit cu freamăt rugăciunile pentru ploaie... Doamne, Doamne, adu-ți aminte de dobitoacele tale cele nevinovate, că noi, oamenii, nu mai cutezăm să te rugăm pentru noi!

Am luat parte la comisiunea restrânsă a Camerei, la cercetarea proiectului de lege care vrea să pensioneze pe arhierii și pe preoții ajunși de vârstă sau de infirmitate... Am tăcut cât am putut mai mult. Este o lege care mă întristează profund... Lumea laică trebuie să interviev ca să înlăture dezordinile și turpitudinile din casa Mântuitorului... Slujitorii altarului sunt atât de decăzuți, încât ministrul cultelor trebuie să interviev cu ciomagul între ei și să le impună buna cuviință!

Cangrena trebuie operată. Separația Bisericii de stat va fi soluția aspră, dar unică, potrivită lamentabilei stări de azi. Lăsați Biserica să-și vadă singură de treburile și de ierarhia ei!

9 mai 1947 (vineri) – Alaltăseară, 7 mai, dl ambasador al URSS, Kaftaradze, a poftit la ambasada sovietică pe mulți scriitori, ziariști și artiști. Printre ei m-a poftit și pe mine. M-am dus și eu (a doua oară până acum). Poarta era păzită de un singur sergent român. Înăuntru, cu oarecari stângăcii, am salutat pe amfitrioni. D-na Kaftaradze a binevoit să mă întrebe dacă știu rusește. Am răspuns în franțuzește... În sala cea mare a ambasadei se desfășura un film sovietic: *Să trăiești, Moscova!* sau cam așa ceva. Filmul era înalt tendențios, dar foarte slab ca consistență artistică. După film am voit să plec, dar d-na

Kaftaradze s-a nimerit în calea mea și m-a condus la bufet, unde am mai întârziat un minut. Am ieșit din palat cu dl Catargiu, proprietarul casei Monteoru, unde este găzduit Arlus. D-sa îmi spunea cu melancolie: „Păcat!... Acești ruși sunt foarte amabili, foarte bucuroși să se împrietenească cu noi, dar noi nu vrem să profităm de bunele lor dispoziții...”

Ieri am prânzit în casa lui N. D. Cocea, vărul meu de vreo 45 de ani și amicul de peste o jumătate de veac. El spunea rezumând convorbirile noastre: „Fatalitatea ne prigonește. Comunismul și tot regimul democratic de azi s-au izbit catastrofal de politica noastră filomaghiară în Ardeal, de seceta care stăruiește și de amicitia rusoromână. Cu maghiarii a ieșit prost. Săptămâna româno-maghiară de la Budapesta s-a încheiat cu un Sabat tragic... Ungurii i-au propus lui Groza să intrăm într-un bloc balcanic, din care Sovietele să fie excluse... Îți închipuiești capul lui Groza! Gheorghiu-Dej începe să adune spre el nădejdi și preferințele democrației!”

Fiți sănătoși!... Adevăratul eveniment al ultimelor zile este că Dumnezeu s-a îndurat de netrebnicia și de dezordinea noastră sufletească și a îngăduit norilor să reverse asupra-ne ceva din ploaia mult așteptată.

La Cameră, dl ministru Roșculeț a izbutit să treacă legea sa care modifică trei articole din Legea pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române. A ieșit că la alegerea unui episcop să facă parte din congresul electoral și deputații din județele episcopiei vacante. La alegerea unui mitropolit să facă parte toți deputații Mitropoliei și ai episcopiilor sufragane. Iar când va fi vorba de alegerea patriarhului, toți deputații ortodocși. A fost un curent puternic pentru revenirea la modalitatea cea veche: toți deputații ortodocși aleg pe chiriarihi. Dar trebuia să mai ții seama și de congresul național bisericesc, această inovație adusă de Miron Cristea (după modelul ardelenesc) și care mie unuia mi-a fost totdeauna antipatică.

Am stat deoparte. Legea cea nouă ca și toate celelalte cari dau drept statului să se amestece în treburile Bisericii sunt, pentru mine, rău venite... Am spus-o limpede în *Piatra din capul unghiului*: Statul ateu dă legi Bisericii lui Iisus Christos! Singura lege conceptibilă și definitivă este legea – pe care o aștept – cinstitei despărțiri dintre stat și Biserică.

18 mai 1947 (duminică) – S-ar fi convenit să fiu azi la biserică și să slujesc Sfânta Liturghie... Am fost leneș și zăbavnic. Am rămas acasă și am citit în gând sfintele slujbe... Îmbătrânesc... Îngenunchez cu greutate și mă ridic așijderea... Plutesc în al șaizeci și nouălea an al deșertăciunii mele. Brațul drept începe să scârțâie... Mai mult decât până acum simt în el dureri reumatice. Aseară am fost poftit de studenții Facultății de Litere și Filosofie să le povestesc amintirile mele de student și de scriitor. Imprecisă problemă... Eu n-am avut o tinerețe de student. Întocmai ca Filipache din *La răspântie de veacuri* am stat departe de vânzoleala entuziaștilor copii cari călăreau pe crestele Carpaților... „Oh, n’y vouloir, oh, n’y pouvoir mourir un peu!...” Studenția mea am petrecut-o în scrisori către dna dr Olga Sacară Tulbure și către sora Zoe... Mai eram și student teolog, și pe la anii 1899-1902 nu se ridicaseră încă, din studențimea teologică, agitatorii și pleșcașii cari erau s-o ilustreze mai târziu... Pe lângă toate acestea – le spuneam aseară auditorilor mei –, eu fusesem robit de doctrina socialistă chiar de pe băncile liceului. Socialistul de la 15-16 ani, nu mai putea să fie student șovinist-naționalist la vârsta de 20.

Când am revenit acasă, amicul și colegul meu de facultate, preotul Nicolae Popescu, membru al Academiei, mi-a dat de veste că secțiunea literară a venerabilei instituții m-a propus cu unanimitate ca vrednic să intru sub cupola ei.

Membru al Academiei Române!... N-am dorit-o niciodată. Uneori, m-am gândit că ar putea să vie, dar n-am întreprins absolut nimic ca s-o aduc spre mine. Perspectiva e mai mult sură, decât plină de soare... Amicul Caracostea mi-a spus azi, la telefon, că jilțul oferit nu este spre odihnă, ci spre muncă și osteneală. M-am procopsit! Eu mă întreb zilnic cum aș face să năpustesc viața asta de oraș și să fug la mânăstire, necum să mai duc în spinare obligațiile onoarei de academician.

Ceea ce mă împovărează este că sunt ales în locul lui Nichifor Crainic. Sărmanul Nichifor Crainic, unde o mai fi el acum și ce va gândi când va afla că am fost ales la Academie în locul lui... Înaintea Stăpânului meu din ceruri și din Sfânta Euharistie, mă doare inima că Nichifor Crainic – marele talent Nichifor Crainic – a fost ostracizat și osândit de lumea cea nouă și sunt trist că nu voi putea sau nu voi fi îngăduit să fac elogiul lui.

20 mai 1947 (marți) – Amicii mei de la Academie – preotul Nicolae și Caracostea – m-au îndemnat să scriu o adresă către președintele ilustrului corp și să-i declar că... Îmi pun cap sănătos sub epitrahil. Am făcut această declarație și am dat-o ieri la Cameră, în mâna lui Mihail Sadoveanu, cel ce avea sarcina oficioasă să mă vestească despre deciziunea colegilor săi. Iată ceea ce am scris: ”Dsale D-lui Președinte al Academiei Române,

Di Mihail Sadoveanu, președintele Adunării Deputaților și membru al Academiei Române, mă înștiințează că onorații d-sale colegi din secțiunea literară a Academiei Române au hotărât cu unanimitate de voturi și în rezerva votului plenar să mă cheme sub cupola acestei înalte instituții a culturii românești.

Creștin și preot al Sfintei noastre Biserici Ortodoxe precum sunt și privindu-mă pe mine însumi și vredniciile ce mi se presupun, voi întâmpina votul Domniilor Voastre cu cuvintele Sfintei Evanghelii: «Slugă netrebnică sunt» (Luca 17, 10).

Îmi dau seama însă că tocmai preoția mea îmi îngăduiește azi – spre podoaba Bisericii noastre – să răspund că *primesc onoarea la care sunt chemat*, deși în conștiința mea și în toată viața mea de scriitor n-am iubit și n-am căutat «să stau în capul mesei» (Matei 23, 6).“

Să dea Dumnezeu să nu fi făcut o greșală și să nu-mi pară rău de primirea acestei slăviri pe care n-am poftit-o niciodată.

25 mai 1947 (duminică) – Ieri, Marioara a împlinit 37 de ani. S-a născut la 11 mai 1910, pe când calendarul nostru era în urmă cu 13 zile... Era în anul complectei mele afirmări literare și cred că pe când biata Zoe mi-aducea la maternitatea Filantropia a treia copilă – Marioara –, eu scriam *Gloria Constantini*...

Tot ieri, sâmbătă, ilustra Academie, în plenul ei și după câteva șovăieli, m-a ales membru definitiv. Deci azi sunt membru al Academiei Române, adică aceea ce nu mi-a dat niciodată nici un fior, nici o umbră de dorință și nici o reverie. Am numai o vagă temere de te miri ce obligații și neliniști, în viitor. Peste câteva zile va trebui să apar între noii mei colegi și să le rostesc un cuvânt de primă întâlnire.

Am fost la cimitirul Șerban-Vodă (Militar) să asist la înmormântarea unei prietene, soția generalului pensionar Ion Georgescu, fostul meu cumnat.

Printre cei de față la funebra ceremonie – efectuată după dorința decedatei de un singur preot – am văzut cu mirare și pe soră-mea Zoe, prima soție a dezolatului general.

Această prezență nu mi-a plăcut. Serviciul făcut de preotul paroh de la biserica Sf. Elefterie a fost mai mult ieftin decât discret. Preotul – dragă Doamne, profesor universitar teolog – a comis greșeala să cuteze a vorbi liber, neglijând să-și scrie puțin literarele sale fraze. O poveste lungă, cu divorț scandalos, cu peripeții de dramă proastă și cu substraturi de șarlatanie m-a prigonit tot timpul cât biata adormită, expusă afară din capelă și mângâiată de umbrele arborilor megieși, își prezida prohodul...

Mare noroc că moartea nu uită, fie și mai târziu, să vie și să curețe dejecțiunile și infamiile noastre!

Am trecut în cimitirul civil și împreună cu doi amici – generalul dr Vasile Panaitescu și profesorul Popescu-Spineni junior – am revăzut pe sub teii înfloriți, într-o lungă vizită, mormintele adesea cercetate, începând cu al lui Macedonski și sfârșind cu al lui Demetrius.

28 mai 1947 (*miercuri*) – Alaltăieri, luni, am fost invitat de secretarul Academiei să apar după-amiază în ilustra adunare ca să mi se spună „Bine-ai venit!“ și să răspund „Bine v-am găsit“.

Iată ce-am rostit în auzul nemuritorilor mei colegi: „M-ați cinstit cu cinstea cea mai mare pe care puteați să mi-o dați: m-ați chemat lângă Domniile Voastre și m-ați făcut membru al Academiei Române.

Ca să răspund cu vrednicie la această chemare și să dau gra-titudinii mele timbrul sărbătoresc pe care-l vreau, îngăduiți-mă să stau în fața dv ca preot al Bisericii Creștine Ortodoxe și ca rob al lui Iisus Christos.

Unde aiurea dacă nu în fața acestui înalt for al intelectualității românești, unde aiurea dacă nu în fața dv – vistiernici ai comorilor noastre sufletești – aș putea să depun taina inimii și a literaturii mele?

Pe cine ați primit lângă dv? Ce spun eu despre mine însumi azi, când îmi deschideți brațele colegialității dv? Sunt, în literatura noastră actuală, un visător evanghelist, un searbăd ucenic al Sf. Apostol Pavel și un biet fluture orbit de lumina dragostei creștine. Scriam acum o jumătate de veac închinându-mă cu naivitate sufletului genialei copile a marelui Bogdan Petriceicu Hasdeu: «Iulie Hasdeu, virgină și poetă,

rămâi suavă, în cadrul artei mele, purtând pe fiecare tâmplă un trio de crini, în numele Preasfintei Treimi!»

Scriam în *Biseriçuța din Răzoare* (pe care ați distins-o cu Premiul „Eliade Rădulescu“, acum 35 de ani): ... «Pe Sfânta Masă; un sfeșnic, o cruce, o carte și Sfântul Chivot... Domnul Euharistic odihnea odihna-i sfântă în tronul de împărat... Am venit înapoi la pragul pridvorului. Capul mi-a căzut pe prag. Și am dormit un ceas de somn necunoscut celor vii, cum n-am mai dormit de atunci niciodată, cum nu voi mai dormi decât după Ultima Euharistie, la umbra pridvoarelor eterne...» Scriam în *Clopotele din Mănăstirea Neamțu*: «De prisos și se pare tot ce-ai lăsat în urmă; neroade și de o zi frământările, dezbinările și luptele la cari ești părtaș, jalnică și de disprețuit viața ta întregă, cu toate legăturile și foloasele ei! Iar a doua zi, dacă trebuie să pleci, dacă zilele rele și zbuțiumul zădărniceii n-au împlinit încă măsura ta, ridică-te și pleacă! Vei lăsa suspinând la pragul sfântului locaș, unde-ți faci crucea de plecare, ca pe un diamant al inimii, ca pe un zălog după care va trebui să te înapoiezi: dorul ca clopotele din Mănăstirea Neamțu să sune mereu, peste mormântul tău, până la venirea Celui mult așteptat!»

Aceste preocupări, aceste accente, această stare sufletească per-severează în literatura mea de când am început să scriu... Am intrat în anul 1922 în preoția creștină, îndeplinind aproape aidoma porunca din nuveleta mea *Trandafirii*: «Eram pe drum spre casă și țineam cu o mână galeșă buchetul dăruit. La o răspântie era o troiță sub o pălărie de șindrilă veche. În fiecare zi, la picioarele Divinelor Dureri, ardeau lumânările celor săraci și mâini cucernice atârnavă flori culese dimineața. – Aici să depui florile tale, am auzit clar în mintea mea...» Voi tâlcui azi: adică numele tău de scriitor, laurii pe care începi să-i culegi și toată strădania ta, de aici înainte: aici la altarul lui Iisus Christos!

Dumnezeu a avut milă de jertfa sa. De la 1920 și până la 1938, întâi singur și apoi cu neuitatul și robustul cărturar care a fost colegul meu, profesorul de limba ebraică Vasile Radu, am tălmăcit din ebraică și din elină întreaga *Sfânta Scriptură* a celor două *Testamente*. Am voit pururea să aduc la altarul Domnului tot ce am putut să culeg din grădina mea, chiar dacă n-am nimerit totdeauna florile cele mai cuviincioase... Dar așa fi plecat din lumea aceasta cu inima grea dacă Stăpânul meu din ceruri nu mi-ar fi dăruit puteri și miraculoase îm-

pletiri de împrejurări ca să tălmăcesc și să tipăresc *Sfânta Scriptură*. Literatura mea ar fi rămas ca un soclu fără statuă deasupra. Strădaniile mele de trei decenii, studiile mele teologice, limba mea românească așa cum o știu și cum am scris-o, dorul meu nestins după o jertfă regească adusă la Curțile Templului..., toate treceau și se iroseau ca materialul adunat pentru clădirea unei case pe care stăpânul n-a avut binecuvântare s-o vadă ridicată...

O, domnilor colegi, mă găesc în fața dv în acea situație gingașă în care se găsește Sf. Apostol Pavel constrâns să vorbească despre sine neofiților săi din Biserica Corintului – așa precum citim în *Epistola a doua către Corinteni*, capitolele 10 până la 13. Dar a trebuit să spun în această zi excepțională cine sunt și ce-am lucrat, cu alte cuvinte să caut temeiuri și lămuriri faptului chemării mele în mijlocul dv.

Sunt departe de a crede că justificativele mele au puterea argumentelor marelui Apostol, dar cu tot dinadinsul adopt, dintre cuvintele lui, pe acestea pe care le adresez dv: «Facă-se să răbdați, de la mine un dram de nerozie!» (2 *Corinteni* 11, 1).

*

Domnilor colegi, mă primiți între dv într-un ceas de grea importanță socială și istorică. Înțelepciunea și seninătatea dv – areopagiți ai culturii românești – observă cu luare-aminte și cu pătrundere frământările, discuțiile și proclamațiile din agora. Deschizând ușile Academiei Române umilului preot care sunt, știți prea bine că le deschideți unui membru din Camera Deputaților României din anul 1947. Ați chemat lângă dv un fervent admirator al lui Vasile cel Mare, mitropolitul Chesariei Capadociei, părintele săracilor și tribunul poporului.

Dați voie preotului deputat, primit azi în areopagul Academiei Române, să repete declarația lui făcută în Parlamentul țării în ziua de 16 decembrie 1946: «Cred în eterna primăvară democratică a Bisericii lui Iisus Christos!»

Domnilor colegi, sosesc între dv ceva cam târziu... Voi spune ca Tityrus către Meliboeus, despre libertatea târziu sosită: Academia mă cheamă – «Candidior postquam... barba cadebat...» (*Ecloga* I, 28).

Dar slavă Domnului pentru toate! Iată, stau în preajma dv. Ce mi-o fi dat să mai scriu de aci înainte, devotamentul meu către credința străbună și către limba românească, dragostea mea pentru preferiții

Domnului din cele *Nouă fericiri*, zilele de mângâiere sau de certare pe cari ni le va mai dărui Dumnezeu – tot și toate le voi împărți cu dv!“

31 mai 1947 (*sâmbătă*) – Ieri-dimineață a coborât în gara Mogoșoaia Patriarhul Alexei al Moscovei și al întregii Rusii împreună cu câțiva însoțitori, între care Mitropolitul Grigorie al Leningradului și Arhiepiscopul Vitalie... Afară de lumea clericală (episcopi și preoți) erau de față miniștri, ofițeri superiori și diverși dregători. Particulari nu erau (afară doar de ziariști și de fotografi). Alexei patriarhul – pe care-l pomenesc în rugăciunile mele – este un moșneag ager, scundac, subțire, cu pielița obrazului trandafirie, cu barba modernizată și cu o privire foarte pătrunzătoare. După capul său și după agerimea sa, pare a fi din neam boieresc și așa mi s-a și afirmat de câțiva bine informați. De pildă, Radu Mandrea știe de la Mihail Catargiu că actualul Patriarh al Moscovei a învățat odinioară dreptul, este fiu de nobil, cunoaște limba franceză și are o soră călugăriță. Mai mult: Alexei și Mihail Catargiu au fost colegi la facultatea juridică. Alexei mi-a adus aminte – cu ochiul lui ager, cu nasul lui ascuțit și împungător, cu bărbuța lui albă – pe acei călifari cari zburau deasupra motonavei „Transilvania“ așteptând ceva de mâncare. Alexei are un profil de pescăruș... Ceilalți doi vlădici, foarte dezghețați și ei, au în ochi ceva reprimat și tragic... *Ils ont le regard lourd et desabusé...*

Am zăbovit strictul necesar – eram între Constantinescu-Iași și profesorul Potop, delegații Camerei –, și am plecat înaintea tuturor. Programul vizitelor și festivităților legate de vizita Patriarhului este destul de încărcat... Poate că voi mai avea încă o dată prilejul să văd pe prea sfințiți! mosafiri. Deocamdată, îmi vine să cred că această vizită – oricari i-ar fi comentariile politice – poate să însemneze un îndemn la răspundere și un semn de reconciliere. Dacă URSS admite să ne trimită pe Patriarhul Moscovei să ne vadă, Biserica din Rusia nu mai este răstignită iar Biserica Românească e încă departe de răstignire...

18 iunie 1947 (*miercuri*) – în zilele copilăriei priveam pe spatele hambarului nostru cu mălai, scris cu cărbunele (de dulgherul care făcuse hambarul) leatul: „Iunie 6 miercuri“. Azi (scăzând 12 zile) ar fi tocmai ziua scrisă pe hambar.

Luni, 2 iunie, în ziua de Sfânta Treime, Academia Română a avut o ședință. După ședință am fost toți venerabilii academicieni, să

vedem biblioteca Ion I.C. Brătianu – dăruită Academiei – și să aducem solemn mulțumiri matroanei dăruitoare, dna Eliza Ion I.C. Brătianu. Biblioteca este un tezaur, și casa care o cuprinde un mic palat. Dar pe mine m-a impresionat donatoarea... Această băbuță lentă și cam încovoiată, uscată și obosită să fie, oare, splendida Eliza Marghiloman, trandafirul Șoselei Kiseleff, de acum o jumătate de veac?

Și gândul, mirat și trist, căuta spre cutare dialog al lui Lucian, unde eroii satiricului din Samosata dădeau, în Câmpiile Elizee, peste craniul Elenei...

De la 3 iunie încoace am rămas în casă, chinuit de un atac de artritim în umărul și brațul drept. Am numărat vreo cinci nopți de insomnie și de zbucium amar... *Soyez béni, mon Dieu, qui donnez la souffrance comme un divin remède a nos impuretés!* N-am mai scris nimic... Această mână dreaptă mă servește cu greutate... N-am mai călcat pe la Academie, n-am mai apărut în Parlament...

În orele mele de veghe și de durere mi-au nălucit fel de fel de titluri ale unor viitoare lucrări și cuvântări. De pildă: „Țărmlu nu mai e departe“ sau „La vecernie“, sau „Discurs din altă lume într-un parlament de stafii“.

Citesc cartea lui Lloyd C. Douglas *Cămașa lui Christos*. Am găsit cu mirare anacronismul acesta: Din insula Capri, în zilele lui Tiberiu, se vedea cum fumează Vezuviul! Știut este că Vezuviul iese din letarghia lui arhimilenară de-abia în anul 79, după ce Titus luase locul lui Vespasian.

29 iunie 1947 (duminică) – Ofelia, fiica mea duhovnicească și fiica Munților Apuseni este bolnavă în Sanatoriul Diaconeselor, acolo unde, acum 32 de ani, Ilenuța poposise și ea vreo săptămână. Se pare că Ofelia înfățișează un caz grav. Doctorul Plătăreanu – un medic excelent – i-a deschis pântecul și l-a închis la loc... Cancer!

Dar Ofelia n-a murit, cum se așteptau toți în jurul ei, și mai trăiește... Am fost și i-am citit molitfa de dezlegare... Sărăcuța! Nu are voie să bea apă (ca altădată Ilenuța) și tot ce mai licărește acum, în mîntea ei, este icoana fântânilor cu apă cristalină din Munții Apuseni.

„Vreau să mă văd lângă fântânile mele...“ Am așezat-o, în gândul meu, la Fântâna lui Iacob și m-am gândit, cu ochii umezi, la divinusul episod: „Cel ce va bea din apa pe care-i voi da-o eu nu va mai înseta